AV CARL INGEMAR DAGMAN

# Hur mycket kan man ändra på och ändå hävda att man har Bibeln som högsta norm?

”De skyller på Gud och Bibeln” dundrar homosexlobbyn, då kristna på Bibelns grund fördömer homosexualitet. De menar förstås att de som fördömer samkönade sexuella relationer egentligen styrs av sina fördomar, eftersom de inte håller lika hårt på allt i Bibeln.

**KRISTENHETENS INRE FRÅGA** framför alla andra kan inte längre undvikas: Hur mycket kan man ändra på och ändå inför Gud, sig själv och andra vara trovärdig när man hävdar att man har Bibeln som högsta norm?

**SKRIFTENS HELIGHET OCH** auktoritet har under mer än 300 år brutits ner, steg för steg. Den som bryter mot ett bryter mot allt. Har man ändrat på ett, så är den heliga Skrift inte längre helig och då finns inget skydd för någon lära. Men om Bibeln ÄR Guds ord, då är den helig och då finns det självklart inga omoderna, ogiltiga eller oviktiga läror eller ord. Här finns ingen medelväg.

**DEN KRISTNA LÄRAN** om uppenbarelsen har förvridits till sin motsats. För att ge sken av att man fortfarande är kristen och trogen emot Gud trots att man inte håller Skriften för Guds heliga ord, så har man smygvis i nästan alla kyrkor och samfund, många ledare och kanske de flesta medlemmar, anammat den mänskliga idén om ”progressiv uppenbarelse”. Man säger att Gud uppenbarar sig nu i efter-biblisk tid genom det sekulära samhället. Kyrkan skall således ändra sin lära om Gud och moralen, teologin och Skriften, efter vad som gäller utanför kyrkan. Kyrkan skall inte omvända världen, kyrkan skall låta sig omvändas av världen. Så ändras kristenhetens ”bibeltrohet” efter tidsandan, inte efter nya studier i Bibeln.

**SKRIFTENS AUKTORITET FÖR** lära och liv och dess makt över samvetet har man därmed förkastat. Man vill inte längre vara bunden till den heliga Skrift fastän man fortfarande bekänner sig till Gud och hans ord. Att Guds ord skulle vara tidlöst och bära på sanningar som överstiger våra idéer, det är en tanke som inte längre får utrymme. Man väger, väljer och vrakar i Guds ord.

**MODERNT FRIKYRKOFOLK** gör en lika grundlös som meningslös, och obiblisk, åtskillnad mellan ”viktigt” och ”omistligt” och förordar ett ”bra” bibelbruk. Nutidskänsliga teologer säger att Bibelns moral är orimlig. Vanliga kristna har inte längre behov av att veta vad eller varför de egentligen tror eller vad Bibeln säger. Färre och färre frågar: ”Vad, var och hur står det skrivet?”. Skriften är inte längre den enda och högsta auktoriteten. Man föredrar att bygga på sanden, den eviga klippan lockar inte. ”Tolkningsgemenskap” är det som gäller, man förhandlar utom och inom förnuftets gränser om Guds Ord.

**LÄRAN OM GUD** ändras eftersom kyrkan fruktar människor mer än Gud. Man söker vinna världens gillande genom att vara heligare än Gud. Man lär att Gud förlåter, men tiger om de eviga straffen, somliga har avskaffat helvetet. Man inte bara skäms för Guds våldsamma gärningar, man fördömer både Gud och hans verk. Man vill ha en ”gud” som är ”heligare” än Kristi Gud och Fader, en som vår gudlösa tid kan upphöja och ära, en som man inte behöver frukta. Den Fruktansvärde vill man korsfästa och döda – man vill ha handlingsfrihet utan konsekvenser, så ser modern ”nåd” ut.

**KYRKANS EGEN TRADITION** förkastas för att försona världen med kyrkan och framstå som helig i världens ögon. Sådant som man i två millennier ansett som synd rättfärdigas, och sådant som inte stämplats som synd, stämplas nu som synd.

**DUBBELHET OCH DUBBELMORAL** är resultatet. Som det nu är finns det inga präktigare lögnare än de kyrkoledare som säger sig ha Bibeln och traditionen som grund. De är i bästa fall slavar under församlingens åsikter, som i sin tur alltmer liknar världen och det med allt mindre eftersläpning. Även de som anklagar andra för otrohet mot Skriften är otrogna. Gränser har överskridits överallt i alla sammanhang. Den skenheliga bibeltroheten skapar dubbelmoral, vilket är mångdubbelt dåligt. Homosexualitet må förkastas därför att Bibeln förkastar det, men annat förkastas som Bibeln påbjuder. Åter annat som Bibeln förkastar accepteras. Denna dubbla hållning inför Guds ord kan inte bestå.

**VÄNDPUNKTEN FÖR KYRKAN** kan sägas vara homosexfrågan. Den visar mer än allt annat på behovet av kyrkans omvändelse. Vi har nått vägs ände. Sanningen fordrar att man säger klart ut hur det är, och sedan handlar. Många vill tillbaka till Skriften och säger ”hit men inte längre”, men går ändå inte tillbaka. De som vill avskaffa Skriftens auktoritet helt tycker med rätta att det är dags för ärlighet, men tar det lugnt ty de vet att de har tiden på sin sida. Världsanden tränger in mer och mer i alla. Men sanningens och avgörandets timme är alltid NU. Kristenheten kan inte hyckla och ljuga längre, isynnerhet inte om Bibelns auktoritet. Antingen säger kyrkorna öppet att de har lämnat Bibeln som normernas norm eller också måste de återgå och hålla den.

**TROVÄRDIGHET HOS GUD** och trohet mot Skriften, tycks inte intressera kyrkoledningarna. Kyrkorna söker på alla sätt vinna trovärdighet i världen. Kampen för kristendomens överlevnad i Europa, mot demografin, sekularisering, islam och tiden, avgörs av ekumenik och politik tycks de mena. Men utan trohet mot Guds ord har man förlorat sin identitet. Är kristenheten i Europa dömd att gå under? Kan man gå tillbaka till Bibeln?

*Carl Ingemar Dagman*
*fri skribent*
*Habo*